കഥ

അച്ഛന്റെ ബ്ലോഗന മകൻ വായിക്കുന്നു

വിജയകുമാർ കളരിക്കൽ

ഇതെന്റെ ഗ്രാമം.

വിളയാൽ.

ഞാൻ വിളയാൽ പുത്തൻപുരക്കൽ പൗലോസ് എന്ന ചെറിയപള്ളി ഇടവകക്കാരൻ.

നാട്ടുകാർ എന്നെ പൗലോ എന്നു വിളിക്കുന്നു.

ഇക്കഥ തുടങ്ങുന്നത് ഇന്നല്ല, നാലു പതിറ്റാണ്ടുകൾക്ക് മുമ്പാണ്.

ഗ്രാമത്തിന്റെ നടുവിലൂടെ ടാർ ചെയ്യാത്ത ഒരു പഞ്ചായത്ത് വഴിയുണ്ട്. അതിലെ ഓടുന്ന പ്രധാന വാഹനം ഒരു കാളവണ്ടിയാണ്. ഓടിച്ചിരുന്നത് കുഞ്ഞിക്കേള.

പിന്നെ കൈവിരലിൽ എണ്ണാവുന്ന സൈക്കിളുകൾ. ബാക്കിയെല്ലാവരും കാൽ നടക്കാരാണ്.

ഗ്രാമത്തിന്റെ ഉൾക്കാമ്പുകളിൽ നിന്നും വഴിയിലെത്താൻ ഇടവഴികളാണുള്ളത്. ഒരാൾക്ക് കഷ്ടിച്ച് നടക്കാവുന്നത്ര വീതിയിൽ, ഉരുളൻ കല്ലുകളാൽ തീർത്ത കയ്യാലകളുമായിട്ട്.

ഇടവഴികൾ പലതും മലയിറങ്ങി റോഡിൽ വരുന്നതും, മലയിറങ്ങി പാടവരമ്പത്തും തോട്ടിറമ്പിലും എത്തുന്നതുമാണ്.

ഈ റോഡു തന്നെ ആയിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ പ്രധാന കളിസ്ഥലവും. ഞങ്ങൾ കിളിപ്പാസും സാതേമ്പറും അരിയാസ്സും കളിച്ചു.

പറമ്പുകളെല്ലാം വേലികെട്ടി മറച്ചു കപ്പയും ചേനയും ചേമ്പും കാച്ചിലും കൃഷികൾ ചെയ്തിരിക്കും. അതിർ വേലികളിൽ കശുമാവും പ്ലാവും മറ്റ് നാട്ടുമരങ്ങളും വളരും. പാടങ്ങൾ നെൽവയലുകളും, മലകളിൽ കാടു പിടിച്ചിടത്ത് കുറുക്കനും കുറുനരിയും പാർത്തും പോന്നു.

ആ മലകളിൽ നിന്നും ആടിനുള്ള ഞവറയിലകളും വർങ്ങിലയും തൊട്ടാവാടിയിലകളും മറ്റിലച്ചെടികളും പറിച്ചെടുത്തു. ആടുകളെ, പശുക്കളെ അഴിച്ചു വിട്ടു തീറ്റിക്കുയയും ചെയ്തു.

അന്നത്തെ പത്തു വയസ്സുകാരാനായിരുന്ന ഞാനും ആട്ടിടയനായിരുന്നു. എന്റെ കൂട്ടത്തിൽ അഞ്ചോ ആറോ ആടുകളുണ്ടായിരുന്നു.

കൂലി വേലക്കാരായിരുന്ന അപ്പച്ചനെയും അമ്മച്ചിയേയും സഹായിക്കാൻ മക്കളും എന്തെങ്കിലും പണികൾ ചെയ്യുന്നത് സാധാരണയായിരുന്നു. എന്നാലും മൂത്ത പെങ്ങളെ, അവർ വളരെ നേരത്തെ പഠിത്തം നിർത്തി വീട്ടുകാര്യങ്ങൾ

നോക്കുന്നവളായിട്ടും വീടു വിട്ടൊരു പണിക്കും വിട്ടില്ല. എന്നെ സഹായിക്കാൻ അനുജത്തിയാണ് വരിക. അനുജൻ ഇളളക്കുട്ടിയായി അപ്പച്ചനും അമ്മച്ചിയും ഇല്ലാത്ത നേരത്ത് മൂത്ത പെങ്ങളോടു് വഴക്കുമായിട്ട് കഴിഞ്ഞുകൂടും.

തോട്ടിറമ്പിൽ കൂടി നടന്ന് തെക്കൻ മല കയറി തുടങ്ങുന്നിടത്ത് വലതു കൈ പുറത്തു വെട്ടുകല്ലിൽ പണിത് വൈക്കോൽ മേഞ്ഞ വീടായിരുന്നു സലോമി യുടേത്.

അന്നിവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഏതാണ്ട് എല്ലാവീടികളും അങ്ങനെ ഉളളതായി രുന്നു, ആശാൻ കളരി നടത്തിയിരുന്ന വേലായുധനാശാന്റെ ഒഴികെ. ആശാ ന്റേത് ഓല മറച്ച്, ഓലമേഞ്ഞ വീടായിരുന്നു. അതിനുള്ളിൽ വേനൽ ക്കാലം സുഖമുളളതും മഴക്കാലവും മഞ്ഞുകാലവും തണുത്തതുമായിരിക്കും. എന്നാൽ വെട്ടുകല്ലിൽ തീർത്തു വൈക്കോൽ മേഞ്ഞാൽ എല്ലാക്കാലത്തും സുഖാന്തരീ ക്ഷവുമായിരിക്കും.

“ അപ്പൻ കള്ളുകുടിച്ചേച്ചു വന്നാൽ കെടക്കപ്പൊറുതി ഒണ്ടാകില്ലെന്ന് ” സലോമി പറയും.

സലോമിയുടെ അമ്മച്ചി കൂലിപ്പണിക്ക് പോകില്ല. പശുക്കളെ വളർത്തി പാലു വില്കും. പുല്ല് അറുത്തു കൊടുത്താണ് സലോമി അമ്മയെ സഹായിച്ചിരു ന്നത്.

സലോമി ഒരു നല്ല പെൺകുട്ടിയായിരുന്നു, ഇരു നിറത്തിൽ....

അവൾ പുല്ലറുക്കുമ്പോൾ, ആടുകളെ മേയാൻ വിട്ട് അവൾക്ക് കൂട്ടിരുക്കു കയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു, ഞാൻ.

അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരുനാൾ ഹൃദയത്തിന്റെ മുറുകി നിന്ന കമ്പി കളിൽ അവൾ നനുത്ത വിരലുകളാൽ ഒന്നു തൊട്ടു.

അവൾക്കന്ന് പന്ത്രണ്ട് വയസ്സായിരുന്നു. അവളേക്കാൾ മൂന്നു വയസ്സു കൂ ടുതലുണ്ടായിരുന്നു ഹൃദയതന്ത്രികൾക്ക്.

അത് മഴത്തുള്ളികളായി വരണ്ടു കിടന്നുരുന്ന ഭൂതലത്തിൽ പതിക്കുകയാ യിരുന്നു.

ഭൂതലം വിറപൂണ്ടു. അപ്രതീക്ഷിതമായിരുന്നതു കൊണ്ട് എന്തെന്ന് മനസ്സി ലാക്കാനേ കഴിഞ്ഞില്ല. ചുരുണ്ടു കൂടുകയും വലിഞ്ഞു മുറുകുകയോ ഒക്കെ ചെയ്തു.

അല്പം നീണ്ടിട്ടാണ് അവളുടെ കണ്ണകൾ, ആ കണ്ണുകളിൽ അസാധാരണ മായ എന്തോ പൂത്തു നിന്നുരുന്നു. ചുണ്ടുകളിൽ എപ്പോഴും പുഞ്ചിരു വിരിഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു.

പിന്നീട് കുഞ്ഞകുഞ്ഞു വർത്തമാനങ്ങളിലൂടെ, കൊച്ചുകൊച്ചു തൊടലുക ളിലൂടെ ഹൃദയരാഗങ്ങൾ മീട്ടി തന്ത്രികൾ കൂടുതൽ മുറുകി....

അവൾ പെറ്റിക്കോട്ടിൽ നിന്നും പാവാടയിലേക്കും ബ്ലൗസിലേക്കും വളർന്നു. ഞാൻ എൽപി സ്കൂളിൽ അദ്ധ്യാപകനായിട്ട് മലബാറിലേക്ക് നാടുകട ന്നു. പെങ്ങന്മാരെ കെട്ടിച്ചുവിടാനായിട്ട് യാത്രകൾ കുറച്ചു. കുറഞ്ഞ യാത്രയിൽ വല്ലപ്പോഴുമെത്തുമ്പോൾ സലോമിയെ കണ്ടില്ല, കാണാൻ ശ്രമിച്ചില്ല. ഇളയ പെങ്ങൾ കഥകൾ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുമായിരുന്നു, അവളുടെ അന്വേഷണങ്ങൾ അറിയിക്കുമായിരുന്നു, പെങ്ങളെ കെട്ടിച്ചു വിടും വരെ.

ഒരിക്കൽ, ഒരിക്കൽ മാത്രം സ്കൂളിലേക്ക് അവളുടെ ഒരു കത്തു വന്നു, നിറയെ അക്ഷരത്തെറ്റുകളുമായിട്ട്, വിവാഹം അറിയിപ്പായിട്ട്......

അവളുടെ ജീവിതവും പൂർത്തീരിക്കാനാകാതെ പോയ വാചകങ്ങളെപ്പോലെയായിരുന്നെന്ന് അന്നു തോന്നിയില്ല. അവളുടെ അപ്പച്ചൻ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാക്കി കൊടുത്തതുമുഴുവൻ അക്ഷരത്തെറ്റുകളായിരുന്നെന്നും അറിഞ്ഞില്ല. സ്വന്തം പ്രാരബ്ധങ്ങളും പരാധീനതകളുമായിട്ടു രമ്യതയിലായി കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ ശ്രമിച്ചു, ഒരു പ്രൈമറി അദ്ധ്യാപകന്റെ വൃത്തത്തിൽനിന്നു കൊണ്ട്...

രണ്ടു പെങ്ങന്മാരെ കെട്ടിച്ചുവിടാനും അനുജനെ ഒരു സർക്കാർ ഗുമസ്ഥനാക്കാനും സഹായിച്ചു. വിവാഹം ചെയ്തു. രണ്ട് മക്കൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം കൊടുത്തു. അപ്പച്ചനെയും അമ്മച്ചിയേയും അല്ലലില്ലാതെ നോക്കി, കർത്താവിൽ നിദ്രപ്രാപിക്കനയച്ചു. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു നഷ്ടബോധവും തോന്നിയിരുന്നില്ല.

പക്ഷെ, ഭാര്യ, കൊച്ചുത്രേസ്യ ഇടയ്ക്ക് വച്ച് യാത്ര പറഞ്ഞു പോയപ്പോൾ വല്ലാത്തൊരു നഷ്ടബോധം. മറ്റുള്ളവരുടെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കി നടന്നപ്പോൾ അവളെ വേണ്ട വിധം ശ്രദ്ധിക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നിട്ടുണ്ടോ എന്ന ചോദ്യം ഒരായിരം പ്രാവശ്യമെങ്കിലും ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്, കഴിഞ്ഞ അഞ്ചു കൊല്ലം തികയുന്നതിനോടിടക്ക്.

ഇപ്പോൾ ഒറ്റപ്പെട്ടതുപോലെ....

മക്കൾ പറന്നകന്ന് കൂടുവച്ചിരിക്കുന്നു. കുഞ്ഞു മക്കളുമായിട്ട് തിരക്കോടു തിരക്കായിരിക്കുന്നു. വല്ലപ്പോഴുമുള്ള ഫോൺ വിളികളല്ലാതെ ഒന്നുമില്ലാതെയായിരിക്കുന്നു. കമ്പ്യൂട്ടർ വീട്ടിൽ ഉള്ളതു കൊണ്ട് നേർക്കുനേരെയിരുന്നു സംസാരിക്കാൻ കഴിയുന്നു.

അവർ നിർബന്ധിക്കാത്തതു കൊണ്ടല്ല, കഴിയില്ല, ഇവിടം വിട്ട് അന്യഭാഷക്കാരുടെയിടയിൽ.....

ഇവിടെ പണ്ടത്തെ പച്ചപ്പും മഞ്ഞപ്പും കുറഞ്ഞെങ്കിലും, മുനിസിപ്പാലിറ്റി വക വഴികൾ ടാർ ചെയ്തെങ്കിലും ഇടവഴികൾ റോഡായെങ്കിലും അതിന്റെ ഓരം ചേർന്നു നടക്കുമ്പോൾ....

വെള്ളം വറ്റിയതെങ്കിലും തോട്ടിറമ്പിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ, കനാൽ വെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുമ്പോൾ....

നാട്ടുകാരോട് മിണ്ടിപ്പറയുമ്പോൾ...

ഓണാഘോഷത്തിനും ക്ലബ് വാർഷികത്തിനും സ്റ്റേജിൽ കയറി ഉച്ച ഭാഷിണിയിലൂടെ രണ്ടു വാക്കു പറയുമ്പോൾ....

ഞാൻ വിളയാലുകാരൻ തന്നെ ആകുന്നു.

പക്ഷെ, ആ സ്വസ്ഥതയിലേക്ക് കഴിഞ്ഞ ദിവസം അവൾ, സലോമി വീണ്ടും കടന്നു വന്നു.

ഉച്ച ചൂടിന്റെ തളർന്നുള്ള മയക്കത്തെൽ നിന്നും കോളിംഗ് ബെല്ല് കേട്ടുണർന്നു കതക് തുറന്നപ്പോൾ അവിശ്വസനീയമായൊരു മുഖമായിരുന്നു.

സലോമി.

മുപ്പതു വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പാണ് അവളെ അവസാനമായി കണ്ടത്.

അവൾക്ക് കുട്ടികളുണ്ടാകുന്നതും വളരുന്നതും വിവാഹിതരാകുന്നതും, ഭർത്താവിന്റെ മരണവുമെല്ലാം പലരും പറഞ്ഞ് അറിഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു.

ഇപ്പോൾ സ്വസ്ഥയും സന്തോഷവതിയുമായൊരു സ്ത്രീയെ ആണ് പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നത്.

പക്ഷെ,

കതകിനു മുന്നിൽ, തളർന്ന് അവശയായൊരു സ്ത്രീ. എങ്കിലും മുഖത്തു കരുവാളിപ്പുകൾക്ക് നടുവിൽ പണ്ടത്തെ ആ മുഖത്തിന്റെ ഒരു ഛായ നില നില്കുന്നുണ്ട്. കണ്ണുകളിൽ വല്ലപ്പോഴുമെങ്കിലും പണ്ടത്തെ പ്രസരിപ്പിന്റെ ബാക്കി തെളിയുന്നുണ്ട്.

തുടർന്ന് അവൾ പറഞ്ഞ കഥ വളരെ ദയനീയമായിപ്പോയി.

മൂന്നു പെൺമക്കൾ,

മരിച്ചുപോയ, അദ്ധ്വാനിയും സ്നേഹസമ്പന്നനുമായിരുന്ന ഭർത്താവ് സമ്പാദിച്ചതെല്ലാം മക്കൾ കണക്ക് പറഞ്ഞ്, മത്സരിച്ച് വാങ്ങിയെടുത്തു. അമ്മയെ നോക്കേണ്ട ഉത്തരവാദിത്വത്തെ കൊണ്ട് പന്തു കളിക്കുന്നു.

ഇപ്പോൾ അഭയത്തിനു, തല ചായ്ക്കാൻ ഒരിടത്തിന്....

ഒരുക്കി കൊടുത്തു, എല്ലാ ബാദ്ധ്യതകളും ഏറ്റെടുത്തുകൊണ്ട് ഒരനാഥാലയത്തിൽ.......

രാജു പോൾ വിളയാൽ എന്ന എക്സികുട്ടീവ് തന്റെ കമ്പനിക്കു വേണ്ടി ഒരു വമ്പൻ ഓർഡർ ശരിയാക്കിക്കൊടുത്തതിന്റെ അമിതമായ സന്തോഷത്തിൽ തന്റെ ക്യാബിനിൽ ഏസി ഓഫ് ചെയ്യതു, പുറത്തേക്കുള്ള വാതയനം മലർക്കെ തുറന്നിട്ട് ഒരു ലാർജിൽ ഐസ് ക്യൂബുകൾ നിറച്ചു വച്ച്....

സിഗററ്റ് കൊളുത്തി....

തന്റെ മാത്രഭാഷയിലെ വാചകങ്ങൾ വായിക്കാനുള്ള മോഹത്തിൽ തുറന്നതായിരുന്നു ബ്ലോഗന. വായിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ തൻെറ പേരിനോടു ചേർന്നുള്ള വിളയാൽ എന്ന നാമം കണ്ടപ്പോഴാണ് ഉടമസ്ഥനെ തെരഞ്ഞത്.

അപ്പച്ചൻ.....

അവൻ അപ്പച്ചന്റെ ബ്ലോഗന വായിച്ചു.

പിന്നെ സിഗററ്റ് വലിച്ചില്ല, ഒഴിച്ചു വച്ച മദ്യംകഴിച്ചില്ല. തുടരെ, തുടരെ ഫോൺ ചെയ്യുകയാണുണ്ടായത്.

ഭാര്യയെ,

ദൂബായിലുള്ള സഹോദരിയെ,

നാട്ടിലെ ബന്ധുക്കളെ, സുഹൃത്തുക്കളെ....

സുഹൃത്തുക്കളോ, നട്ടപ്പാതിരക്ക് ഗാഢ നിദ്രയിലായിരന്നതു കൊണ്ട് ആരും ഫോൺ എടുത്തു പോലുമില്ല.

എന്നിട്ടും അവൻ പിന്നീടു ഒരു ജോലിയും ചെയ്യാതെ, ചെയ്യാനാകാതെ വെറുതെ ഫോൺ ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നു. ആരു എടുത്തില്ലെങ്കിലും അവനതിൽ വിഷമം തോന്നിയില്ല.

നേരം പരപരാ വെളുത്തപ്പോൾ അപ്പച്ചന്റെ ഫോൺ നമ്പറിൽ...

അവൻ കമ്പ്യൂട്ടർ സ്ക്രീനിനു മുമ്പിൽ ഇരുന്നു, ഡിജിറ്റൽ ക്യാമറ ഓൺ ചെയ്തു, സ്പീക്കർ ചെവിയിൽ ചേർത്തു, ഫോൺ നെറ്റുമായി കണക്റ്റ് ചെയ്തു.

അവന്റെ അപ്പച്ചൻ ഉണർന്നു വരുന്നതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

‘‘ എന്നാടാ രാവിലെ......’’

‘‘ ഒന്നുമില്ലപ്പച്ചാ... ഞങ്ങൾ ഉടൻ നാട്ടിൽ വരുന്നു. രഞ്ജുവുമുണ്ട്, ഡേറ്റ് പിന്നീടു അറിയിക്കാം....’’

‘‘ എന്നാ മോനേ ഇത്ര തെരക്കായിട്ട്....’’

‘‘ ഈ വെക്കേഷന് അവിടെ എല്ലാരുമൊത്തൊരു ആഘോഷം....’’

അയാൾ, പൗലോ തുള്ളിച്ചാടി, വളരെ നാളുകൾക്ക ശേഷം ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു ഒത്തുകൂടൽ. ഒടുവിൽ ഒത്തുകൂടിയത് രഞ്ജുവിന്റെ വിവാഹത്തിനായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവളുടെ മകനു മൂന്നു വയസ്സു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

പൗലൊ ധൃതിയിലായി,

വീടിനു ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്ന അറ്റകുറ്റ പണികൾ ചെയ്തു, പെയിന്റടിച്ചു, ചുറ്റുമുള്ള പുല്ല് ചെത്തി വൃത്തിയാക്കി, മുറ്റത്ത് വിരിച്ചിരുന്ന ബേബി മെറ്റലിനെ തോല്പിച്ചു മുന്നേറിയിരുന്ന കളകളെ കൊന്നൊടുക്കി.....

ദിവസങ്ങൾ അടുത്തപ്പോൾ പല ബന്ധുക്കളും, മകന്റെ സ്നേഹിതരും ഒരുക്കങ്ങൾ കാണാൻ വന്നും പോയുമിരുന്നു. ഒരു ബന്ധു, കുടുംബ സമേതം കാര്യങ്ങൾ നോക്കാൻ വീട്ടിൽ വന്നു നിന്നു.

സ്ഥിരമായൊരു വേലക്കാരിയെ വച്ചു.

ഈറനാർന്ന ആ ദിവസം പിറന്നു. മകൻ അറിയിച്ചതനുസരിച്ച് നൂറു പേർക്കുള്ള ഭക്ഷണവുമായിട്ട് കാറ്ററിംഗ് കാരെത്തി. വിളമ്പിക്കൊടുക്കാൻ മൂന്നു പേർ യൂണിഫോമിട്ടു നിന്നു.

മദ്ധ്യാഹ്നത്തോടടുത്തപ്പോൾ ഗെയിറ്റ കടന്നു നിരനിരയായി നാലഞ്ചു വാഹനങ്ങൾ വന്നെത്തി.

മുന്നിൽ എത്തിയ കാർ പോർട്ടിക്കോയിൽ കയറ്റി നിർത്തി. അതിൽ നിന്നും മകനും ഭാര്യയുമാണ് ഇറങ്ങിയത്. രണ്ടാമത്തെ കാറിലായിരുന്നു മകൾ.

മകൾ ഇറങ്ങി വന്ന് മുന്നിലെ കാറിന്റെ പിറകിലെ ഡോർ തുറന്നു കൊടുത്തു,

അവൾ, സലോമി....

പൗലോയുടെ ഹൃദയ താളം ഒരു നിമിഷം നിലച്ചതുപോലെ....

സിറ്റൗട്ടിന്റെ ശീതളിമയിലും അയാൾക്ക് ലേശം വിയർപ്പ്....

മകനു പിറകിൽ, മകൾക്കു പിറകിൽ സലോമി സിറ്റൗട്ടിൽ കയറി.

‘‘എല്ലാ ബാദ്ധ്യതകളും ഏറ്റെടുത്തു കൊണ്ട് ഈ അമ്മച്ചിയെ അനാഥാലയത്തിൽ നിന്നും ഞങ്ങൾ ഇങ്ങോട്ടു കൂട്ടി കൊണ്ടു വന്നു, അപ്പച്ചന് കൂട്ടായിട്ട്...’’

മുറ്റത്തും ഗെയിറ്റിനു വെളിയിലും നിർത്തിയിരുന്ന കാറിൽ നിന്നെല്ലാം ബന്ധുക്കളും സുഹൃത്തുക്കളും ഇറങ്ങി വീട്ടിലേക്ക് വന്നു.

പൗലോ വലതു കൈ തുറന്നു മലർത്തി പിടിച്ചതിൽ സലോമി വലതു കരം ചേർത്തു വച്ചു.

@@@@@@